

винна бути його комунікативність, тобто мовна спрямованість, при цьому викладач і студент мають бути мовними партнерами, тобто сучасне заняття має стати уроком творчої дружби студента і викладача, якщо цього немає, то зникає мотивація, спілкування стає неможливим.

Одним словом завдання викладача полягає в тому, щоб надати навчання форму спілкування. Важливість мовного партнерства підтверджується ще і тим, що тільки при його умови можна ефективно здійснювати виховний вплив на студента. Цілком очевидно, що майбутнє нашої держави визначається рівнем виховання молоді, рівнем їх навчання, фізичного та духовного розвитку, громадянського становлення.

Таким чином, вивчаючи іноземну мову, студент повинен не тільки засвоїти його лексичні, граматичні та синтаксичні особливості, а й навчитися адекватно ситуації реагувати на репліки носіїв мови, доречно застосовувати міміку і жести, використовувати формули мовного етикету і знати культурно-історичні особливості країни мови, що вивчається. Неможливо уявити собі людину, що вступив в діалог культур і залишився на тій же ступені особистісного розвитку.

Вивчення іноземної мови на основі ознайомлення з культурою інших країн є однією з основних цілей і принципів всього процесу вивчення іноземної мови. Воно має на увазі знайомство з існуючими політичними, діловими, моральними, релігійними, естетичними ідеями представників іншої етнічної культури, з психологією, історією, літературою інших народів. Це створює плідне підґрунтя для високого інтелектуального та соціокультурного рівня розвитку студентів.

СПЕЦИФІКА СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТСЬКИХ ВОЛОНТЕРСЬКИХ ГРУП

Р.М. МІТЛА, студентка

Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-педагогічна академія»

Харківської обласної Ради

Базуючись на підходах вітчизняних науковців З.П. Бондаренко, Н.В. Заверико, І.Д. Звереві, А.Й. Капської, С.Я. Харченка, С.В. Савченка, які розглядають волонтерів як суб'єктів соціально-педагогічної діяльності, було обґрунтовано, що її результативність зумовлена особистісними характеристиками волонтера, його знаннями та вміннями, його мотивацією до волонтерської діяльності.

Моніторинг волонтерських програм вищих навчальних закладів, соціальних служб та громадських організацій дозволив виокремити проблеми в забезпеченні соціально-педагогічної діяльності студентських волонтерських груп. Серед них: плинність волонтерів, залучення волонтерів до разових акцій та короткотривалих програм, відсутність підготовлених координаторів студентських волонтерських груп, невідповідність програм підготовки волонтерів їх потребам у спеціальних знаннях і вміннях, недостатня підготовка волонтерів до здійснення окремих напрямів соціально-педагогічної діяльності.

Волонтерська діяльність є основою побудови та розвитку громадянського суспільства, яка втілює в себе найшляхетніші прагнення людства – прагнення миру, свободи, безпеки та справедливості для всіх людей.

Особливості студентського волонтерського руху, зазначені професором А.Й. Капською, свідчать, що студентська молодь має особливі мотиви для добровільної соціальної роботи. Насамперед її цікавлять професійні проблеми.

Професійні проблеми можуть бути як формальними – одержання заліку, проходження практики, так і реальними – набуття фахових знань з майбутньої спеціальності, напрацювання навичок спілкування з клієнтами. Причому, на відміну від підлітків-волонтерів, студентів меншою мірою хвилює проблема міжособистісної комунікації. Для них більш важливим є спілкування з професіоналами в обраній спеціальності, знайомство з новими методиками і технологіями, все, що може допомогти у подальшому стати кваліфікованими спеціалістами і працевлаштуватися. Студентів-волонтерів цікавлять більше ті види соціальної роботи, які безпосередньо пов'язані з майбутньою професією.

Залучення та пропаганда серед студентської молоді суспільно-корисної діяльності, що ґрунтується на загальнолюдських принципах рівності, поваги, довіри, гуманізму мотивується бажанням та невід'ємною потребою активної участі в організації власного життя і сприяє формуванню рис соціальної зрілості, суспільної компетентності, особистої відповідальності, благодійності й активності студентів вищих навчальних закладів.

Головним чинником участі студентства у волонтерському русі студентської соціальної групи ми вважаємо прагнення соціальної активності, соціальної значущості, право голосу у вирішенні питань, що стосуються безпосередньо студентства, самоврядування, інтерес спробувати і досягнути поставленої мети.

Отже, за своєю сутністю соціально-педагогічна діяльність студентських волонтерських груп спрямована на створення сприятливих умов соціалі-

зації, соціального розвитку особистості, задоволення її соціокультурних потреб або відновлення соціально схвалених способів життєдіяльності людини.

РАЗВИТИЯ ИНТЕРАКТИВНОГО ОБУЧЕНИЯ КАК ФАКТОР ПОВЫШЕНИЯ ТВОРЧЕСКОГО РАЗВИТИЯ ЛИЧНОСТИ

Н.В. МОЖАЙКИНА, канд. экон. наук, доцент

*Харьковский национальный университет городского хозяйства
имени А.Н. Бекетова*

Основные методические инновации в высшей школе связаны сегодня с применением именно интерактивных методов обучения. Как показывают исследования, психологически наиболее сложным в переходе от традиционного к инновационному обучению оказывается процесс освоения преподавателями нового типа управления – системного управления целостной ситуацией. Такое управление предполагает, прежде всего, изменение собственной личностной позиции и роли в учебной ситуации.

Интерактивные методы обучения характеризуется большим разнообразием в зависимости от того, какое основание избирается для их разработки. Наиболее оптимальной представляется классификация методов обучения, предложенная И.Я. Лернером и М.Н. Скаткиным. В ней за основу берётся характер учебно-познавательной деятельности студентов в усвоении ими изучаемого материала. Эта классификация включает в себя пять методов, в которых сочетаются методы преподавания с соответствующими методами учения: 1). объяснительно-иллюстративный (информационно-рецептивный); 2). репродуктивный метод; 3). метод проблемного изложения; 4). частично-поисковый (или эвристический) метод и 5). исследовательский метод.

Данные методы показывают, как действует педагог и как действует обучаемый. Они подразделяются на две группы: репродуктивную (1 и 2 методы), при которой учащийся усваивает готовые знания и воспроизводит уже известные ему способы деятельности; продуктивную (4 и 5 методы), когда учащиеся добывают новые знания в результате творческой деятельности. Проблемное изложение занимает промежуточное положение, так как оно в равной мере предполагает как усвоение готовой информации, так и элементы творческой деятельности. Однако проблемное изложение обычно педагоги относят к продуктивным методам. Методы первой группы обогащают учащихся знаниями, умениями, навыками, формируют у них основные мыслительные операции (анализ, синтез, сравнение, абстрагирование и т.д.), но не